

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
<p>מקרא-key:</p>	

סוכה-לולב וערבה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מ	מח.
ההלל והשמחה שמונה, כיצד? מלמד שחייב אדם בהלל ובשמחה ובכבוד יום טוב האחרון של חג כשאר כל ימות החג.													■	מח. מ
מנא הני מילי?													^	מח. ג
(דברים טז) והיית אך שמח לרבות לילי יום טוב האחרון.	דתנו רבנן:												■	מח. ד
או אינו אלא יום טוב הראשון?													ז	מח. ז
כשהוא אומר אך - חלק.													!	מח. ח
ומה ראית לרבות לילי יום טוב האחרון ולהוציא לילי יום טוב הראשון?													ז	מח. ט
מרבה אני לילי יום טוב האחרון - שיש שמחה לפניו, ומוציא אני לילי יום טוב הראשון שאין שמחה לפניו.													!	מח. י
סוכה שבעה, כיצד? גמר מלאכול - לא יתיר את סוכתו, אבל מוריד את הכלים מן המנחה ולמעלה מפני כבוד יום טוב האחרון של חג.													■	מח. יא
אין לו כלים להוריד מהו?													^	מח. יב
אין לו כלים? אלא כי אשתמש במאי אשתמש													ז	מח. יג
אלא: אין לו מקום להוריד כליו מהו?													^	מח. יד
פוחת בה ארבעה	רב חייא בר אשי:												!	מח. טו
מדליק בה את הנר.	רבי יהושע בן לוי:												!	מח. טז
ולא פליגי: הא - לן, והא - להו.													■	מח. טז
הא תינח סוכה קטנה, סוכה גדולה מאי איכא למימר?													ז	מח. טז
דמעיל בה מאני מיכלא.													!	מח. טז
מאני מיכלא - בר ממטלתא, מאני משתיא - במטלתא.	דאמר רבא:												■	מח. טז
ניסוך המים, כיצד? צלוחית של זהב מחזקת שלשה לוגים היה ממלא מן השילוח, הגיעו לשער המים תקעו והריעו ותקעו.	[רבנן]												■	מח. טז
עלה בכבש ופנה לשמאלו.													■	מח. טז
שני ספלים של כסף היו שם	[ת"ק]												■	מח. טז
של סיד היו, אלא שהיו מושריין פניהם מפני היין.	רבי יהודה:												■	מח. טז
ומנוקבין כמין שני חוטמין דקין, אחד מעובה ואחד דק, כדי שיהו שניהם כלין בבת אחת. מערבו של מים, מזרחו של יין.													■	מח. טז
עירה של מים לתוך של יין, ושל יין לתוך של מים - יצא.													■	מח. טז
בלוג היה מנסך כל שמונה.	רבי יהודה:												■	מח. טז
ולמנסך אומר לו: הגבה ירך, שפעם אחד נסך אחד על גבי רגליו ורגמוהו כל העם באתרוגיהן.													■	מח. טז
כמעשהו בחול כך מעשהו בשבת, אלא שהיה ממלא מערב שבת חבית של זהב שאינה מקודשת מן השילוח, ומניחה בלשכה.													■	מח. טז
נשפכה נתגלתה - היה ממלא מן הכיור. שהיין והמים מגולין פסולין לגבי מזבח.													■	מח. טז
מנא הני מילי?													^	מח. טז
דאמר קרא (ישעיהו יב) ושאתם מים בששון וגו'.	רב עינא:												!	מח. טז

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת-story מעשה</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראיה</p>
--	--

סוכה-לולב וערבה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מח:
הנהו תרי מיני, חד שמייה ששון וחד שמייה שמחה, אמר ליה ששון לשמחה: אנה עדיפנא מינך, דכתיב (ישעיהו לה) ששון ושמחה ישיגו וגו'. - אמר ליה שמחה לששון: אנה עדיפנא מינך, דכתיב (אסתר ח) שמחה וששון ליהודים. אמר ליה ששון לשמחה: חד יומא שבקוך ושיווך פרוונקא, דכתיב (ישעיהו נה) כי בשמחה תצאו. אמר ליה שמחה לששון: חד יומא שבקוך ומלו בכך מיא, דכתיב ושאתם מים בששון.	אמר ליה ההוא מינא דשמייה ששון לרבי אבהו:												מח:
עתידידו דתמלו לי מים לעלמא דאתי, דכתיב ושאתם מים בששון.	אמר ליה: [רבי אבהו]												מח:
אי הוה כתיב לששון - כדקאמרת, השתא דכתיב בששון - משכיח דההוא גברא משוינן ליה גודא, ומלינן ביה מיא.													מח:
עלה בכבש ופנה לשמאלו כו'.													מח:
כל העולים למזבח עולין דרך ימין, ומקיפין ויורדין דרך שמאל. חוץ מן העולה לשלשה דברים הללו, שעולין דרך שמאל וחוזרין על העקב, ואלו הן: ניסוך המים, וניסוך היין, ועולת העוף כשרבתה במזרח.	תנו רבנן:												מח:
אלא שהיו משחירין.													מח:
בשלמא דיין משחיר, דמיא אמאי משחיר?													מח:
עירה של מים לתוך של יין ושל יין לתוך של מים - יצא, של מים אתי לאשחור.	כיון דאמר מר:												מח:
ומנוקבים כמין שני חוטמין וכו'.													מח:
לימא מתניתין רבי יהודה היא ולא רבנן.													מח:
בלוג היה מנסך כל שמונה	דתנן, רבי יהודה:												מח:
דאי רבנן - כי הדדי נינהו													מח:
אפילו תימא רבנן, חמרא סמיך מיא קליש.													מח:
הכי נמי מסתברא, דאי רבי יהודה - רחב וקצר אית ליה.													מח:
שני קשוואות היו שם, אחד של מים ואחד של יין, של יין פיה רחב, של מים פיה קצר, כדי שיהו שניהם כלין בבת אחת, שמע מינה.	דתניא, רבי יהודה:												מח:
מערכו של מים.													מח:
מעשה בצדוקי אחד שניסך על גבי רגליו, ורגמוהו כל העם באתרוגיהן. ואותו היום נפגמה קרן המזבח, והביאו בול של מלח וסתמוהו, לא מפני שהוכשר לעבודה אלא מפני שלא יראה מזבח פגום. שכל מזבח שאין לו לא כבש ולא קרן ולא יסוד ולא ריבוע - פסול לעבודה.	תנו רבנן: [ת"ק]												מח:
אף הסובב.	רבי יוסי בר יהודה:												מח:
שיתין מששת ימי בראשית נבראו, שנאמר (שיר השירים ז) חמוקי ירכיך כמו חלאים מעשה ידי אמן. חמוקי ירכיך - אלו השיתין, כמו חלאים - שמחוללין ויורדין עד התהום, מעשה ידי אמן - זו מעשה ידי אומנותו של הקדוש ברוך הוא.	רבה בר חנה אמר רבי יוחנן:												מח:
(בראשית א') בראשית, אל תיקרי בראשית אלא ברא שית.	תנא דבי רבי ישמעאל:												מח:
שיתין מחוללין ויורדין עד תהום, שנאמר (ישעיהו ה) אשירה נא לידידי שירת דודי לכרמו כרם היה לידידי בקרן בן שמן. ויעוקהו ויסקלהו ויעשהו שרק ויבן מגדל בתוכו וגם יקב חצב בו.	תניא, רבי יוסי אומר:												מח:
ויעשהו שרק - זה בית המקדש													מח:
ויבן מגדל בתוכו - זה מזבח													מח:
וגם יקב חצב בו - אלו השיתין.													מח:
לול קטן היה בין כבש למזבח במערכו של כבש, ואחת לשבעים שנה פרחי כהונה יורדין לשם ומלקטין משם יין קרוש שדומה לעיגולי דבילה, ובאין ושורפין אותו בקדושה, שנאמר (במדבר כח) בקדש הסך נסך שכר לה' כשם שניסוכו בקדושה כך שריפתו בקדושה.	תניא, אמר רבי אלעזר בר צדוק:												מח:
מאי משמע?													מח:
אתיא קדש קדש, כתיב הכא (במדבר כח) בקדש הסך נסך וכתוב התם (שמות כט) ושרפת את הנותר באש לא יאכל כי קדש הוא.	רבינא:												מח:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

סוכה-לולב וערבה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מט:
כמאן אזלא הא דתנן:													מט:
נסכים, בתחילה - מועלין בהן, ירדו לשיתין - אין מועלין בהן.	[תנן]												מט:
לימא רבי אלעזר בר צדוק היא. דאי רבנן - הא נחתו להו לתהום													מט:
אפילו תימא רבנן, בדאיקלט.													מט:
לימא רבנן היא ולא רבי אלעזר בר צדוק, דאי רבי אלעזר - אכתי בקדושייהו קיימ?	איכא דאמרי:												מט:
אפילו תימא רבי אלעזר, אין לך דבר שנעשה מצותו ומועלין בו.													מט:
בזמן שמנסכין יין על גבי מזבח פוקקין את השיתין, לקיים מה שנאמר בקדש הסך נסך שכר לה'.	ריש לקיש:												מט:
מאי משמע?													מט:
שכר - לשון שתיה, לשון שביעה, לשון שכרות.	רב פפא:												מט:
שמע מינה: כי שבע איניש חמרא - מגרוניה שבע.	רב פפא:												מט:
צורבא מרבנן דלא נפישא ליה חמרא - ליגמע גמועי.	רבא:												מט:
רבא, אכסא דברכתא אנמע גמועי.													מט:
מאי דכתיב (שיר השירים ז) מה יפו פעמיך בנעלים בת נדיב - מה יפו פעמותיהן של ישראל בשעה שעולין לרגל, בת נדיב בתו של אברהם אבינו, שנקרא נדיב, שנאמר (תהלים מז) נדיבי עמים נאספו עם אלהי אברהם. אלהי אברהם ולא אלהי יצחק ויעקב? אלא: אלהי אברהם שהיה תחילה לגרים.	דרש רבא:												מט:
מאי דכתיב (שיר השירים ז) חמוקי ירכיך למה נמשלו דברי תורה כירך - לומר לך: מה ירך בסתר - אף דברי תורה בסתר.	תנא דבי רב ענן:												מט:
מאי דכתיב (מכה ו) הגיד לך אדם מה טוב ומה ה' דורש ממך כי אם עשות משפט ואהבת חסד והצנע לכת עם אלהיך. עשות משפט - זה הדין, ואהבת חסד - זו גמילות חסדים, והצנע לכת עם אלהיך - זו הוצאת המת והכנסת כלה לחופה. והלא דברים קל וחומר: ומה דברים שדרכן לעשותן בפרהסיא - אמרה תורה הצנע לכת, דברים שדרכן לעשותן בצנעא - על אחת כמה וכמה.	והיינו דאמר רבי אלעזר:												מט:
גדול העושה צדקה יותר מכל הקרבנות, שנאמר (משלי כא) עשה צדקה ומשפט נבחר לה' מזבח.	רבי אלעזר:												מט:
גדולה גמילות חסדים יותר מן הצדקה, שנאמר (הושע י) זרעו לכם לצדקה וקצרו לפי חסד. אם אדם זורע - ספק אוכל ספק אינו אוכל, אדם קוצר - ודאי אוכל.	ואמר רבי אלעזר:												מט:
אין צדקה משתלמת אלא לפי חסד שבה, שנאמר זרעו לכם לצדקה וקצרו לפי חסד.	ואמר רבי אלעזר:												מט:
בשלשה דברים גדולה גמילות חסדים יותר מן הצדקה	תנו רבנן:												מט:
צדקה - בממונו, גמילות חסדים - בין בגופו בין בממונו.													מט:
צדקה - לעניים, גמילות חסדים - בין לעניים בין לעשירים.													מט:
צדקה - לחיים, גמילות חסדים - בין לחיים בין למתים.													מט:
כל העושה צדקה ומשפט - כאילו מילא כל העולם כולו חסד, שנאמר (תהלים לג) אוהב צדקה ומשפט חסד ה' מלאה הארץ. שמה תאמר כל הבא לקפוץ קופץ - תלמוד לומר (תהלים לו) מה יקר חסדך אלהים וגו', יכול אף ירא שמים כן - תלמוד לומר (תהלים קג) וחסד ה' מעולם ועד עולם על יראיו.	ואמר רבי אלעזר:												מט:
כל אדם שיש עליו חן בידוע שהוא ירא שמים, שנאמר חסד ה' מעולם ועד עולם על יראיו.	רבי חמא בר פפא:												מט:
מאי דכתיב (משלי לא) פיה פתחה בחכמה ותורת חסד על לשונה וכי יש תורה של חסד ויש תורה שאינה של חסד? אלא: תורה לשמה - זו היא תורה של חסד, שלא לשמה - זו היא תורה שאינה של חסד.	ואמר רבי אלעזר:												מט:
תורה ללמדה - זו היא תורה של חסד, שלא ללמדה - זו היא תורה שאינה של חסד.	איכא דאמרי:												מט:
כמעשהו בחול כו'.													מט:
ואמאי? נייתי במקודשת													מט:
קסבר, אין שיעור למים, וכלי שרת מקדשין שלא מדעת. ואי מייתי במקודשת - איפסילו להו בלינה.	זעירי:												מט:

central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O	disputants-חולקים- statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-													
מקרא-key:														
סוכה-לולב וערבה	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
מימרא	מאן דאמר													
כלי שרת אין מקדשין אלא מדעת, וגזירה שמא יאמרו לדעת נתקדשו.	חזקיה:												!	◇
אפילו תימא יש שיעור למים, וכלי שרת אין מקדשין אלא מדעת, וגזירה שמא יאמרו לקידוש ידים ורגלים מלאן.	רבי ינאי אמר רבי זירא:												!	◇
נשפכה או נתגלתה כו'.														
ואמאי? ליעביד במסנתת לימא מתניתין דלא כרבי נחמיה													?	
מסנתת יש בו משום גילוי.	דתניא: [ת"ק]												◇	■
אימתי - בזמן שהתחטונה מגולה. אבל בזמן שהתחטונה מכוסה, אף על פי שהעליונה מגולה - אין בה משום גילוי. מפני שארס נחש דומה לספוג, צף ועומד במקומו.	רבי נחמיה:												◇	■
אפילו תימא רבי נחמיה, אימר דאמר רבי נחמיה - להדיוט, אבל לגבוה - מי אמר? ולית ליה לרבי נחמיה (מלאכי א) הקריבהו נא לפחתך הירצך או הישא פניך אמר ה' צבאות?													!	◇
הדרן עלך לולב וערבה.														

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה- מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
---	---

סוכה-החליל	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
החליל חמשה וששה, זהו החליל של בית השואבה שאינו דוחה לא את השבת ולא את יום טוב.												
איתמר, רב יהודה ורב עינא:												
שואבה	חד תני: [רב יהודה/רב עינא]											
חשובה	וחד תני: [רב יהודה/רב עינא]											
מאן דתני שואבה לא משתבש, ומאן דתני חשובה לא משתבש.	מר זוטרא:											
מאן דתני שואבה לא משתבש - דכתיב (ישעיהו יב) ושאתם מים בששון.												
ומאן דתני חשובה לא משתבש												
מצוה חשובה היא, ובאה מששת ימי בראשית.	דאמר רב נחמן:											
החליל דוחה את השבת, דברי רבי יוסי בר יהודה	תנו רבנן: [רבי יוסי בר יהודה]											
אף יום טוב אינו דוחה.	חכמים:											
מחלוקת בשיר של קרבן	רב יוסף:											
עיקר שירה בכלי, ועבודה היא, ודוחה את השבת.	דרבי יוסי סבר:											
עיקר שירה בפה, ולא עבודה היא, ואינה דוחה את השבת.	ורבנן סברי:											
אבל שיר של שואבה - דברי הכל שמחה היא ואינה דוחה את השבת.	[דברי הכל]											
מנא אמינא דבהא פליגי	רב יוסף:											
כלי שרת שעשאן של עץ, רבי פוסל	דתנאי: [רבי]											
מכשיר.	רבי יוסי בר יהודה:											
מאי לאו בהא קמיפליגי:												
מאן דמכשיר סבר: עיקר שירה בכלי, וילפינן מאבובא דמשה.												
ומאן דפסיל, סבר: עיקר שירה בפה, ולא ילפינן מאבובא דמשה.												
לא, דכולי עלמא: עיקר שירה בכלי, והכא בדנין אפשר משאי אפשר קמיפליגי.												
מאן דמכשיר סבר: דנין אפשר משאי אפשר												
ומאן דפסיל סבר: לא דנין אפשר משאי אפשר.												
ואיבעית אימא: דכולי עלמא דעיקר שירה בפה, ואין דנין אפשר משאי אפשר, והכא במילף מנורה בכללי ופרטי או ברבוי ומיעוטי קא מיפליגי.												
דריש כללי ופרטי	רבי:											
דריש ריבוי ומיעוטי.	רבי יוסי בר יהודה:											
רבי דריש - כללי ופרטי: (שמות כה) ועשית מנורת - כלל, זהב טהור - פרט, מקשה תעשה המנורה חזר וכלל. כלל ופרט וכלל אי אתה דן אלא כעין הפרט, מה הפרט מפורש - של מתכת, אף כל של מתכת.												
רבי יוסי בר יהודה דריש ריבוי ומיעוטי: ועשית מנורת - ריבה, זהב טהור - מיעט, מקשה תעשה המנורה - חזר וריבה. ריבה ומיעט וריבה הכל, מאי רבי - רבי כל מילי, מאי מיעט - מיעט של חרס.												
כתנאי	רב פפא:											
עבדי כהנים היו, דברי רבי מאיר.	דתנן: [רבי מאיר]											
משפחת בית הפגרים ומשפחת בית צפריא, ומאמאום היו, שהיו משיאין לכהונה.	רבי יוסי:											
לויים היו.	רבי חנינא בן אנטיגנוס:											

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

סוכה-החליל	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	מאי לאו בהא קא מפלגי: דמאן דאמר עבדים היו, קסבר: עיקר שירה בפה, ומאן דאמר ליום היו, קסבר: עיקר שירה בכלי.											
מימרא	ותסברא, רבי יוסי מאי קסבר?											
מימרא	אי קסבר עיקר שירה בפה											
מימרא	אפילו עבדים נמי.											
מימרא	אי קסבר עיקר שירה בכלי											
מימרא	ליום - אין, ישראלים - לא											
מימרא	אלא: דכולי עלמא עיקר שירה בפה, ובהא קא מפלגי דמר סבר: הכי הוה מעשה, ומר סבר: הכי הוה מעשה.											
מימרא	למאי נפקא מינה?											
מימרא	למעלין מדוכן ליוחסין ולמעשר קא מפלגי.											
מימרא	מאן דאמר עבדים היו, קסבר:											
מימרא	מאן דאמר ישראל היו, קסבר:											
מימרא	מאן דאמר ליום היו, קסבר:											
מימרא	מחלוקת בשיר של שואבה											
מימרא	דרבי יוסי בר יהודה סבר: שמחה יתירה נמי דוחה את השבת,											
מימרא	ורבנן סברי: שמחה יתירה אינה דוחה את השבת.											
מימרא	אבל בשיר של קרבן - דברי הכל עבודה היא, ודוחה את השבת.											
מימרא	שיר של שואבה דוחה את השבת - דברי רבי יוסי בר יהודה											
מימרא	אף יום טוב אינו דוחה.											
מימרא	תיובתא דרב יוסף, תיובתא.											
מימרא	לימא בשיר של שואבה הוא דפליגי, אבל בשיר של קרבן - דברי הכל דוחה את השבת, לימא תיהוי תיובתא דרב יוסף בתרת?											
מימרא	פליגי בשיר של שואבה, והוא הדין לקרבן. והאי דקמפלגי בשיר של שואבה - להודיעך כחו דרבי יוסי בר יהודה, דאפילו דשואבה נמי דחי.											
מימרא	זהו חליל של בית השואבה שאינו דוחה לא את השבת ולא את יום טוב											
מימרא	זהו דאינו דוחה, אבל דקרבן - דוחה											
מימרא	מני?											
מימרא	אי נימא רבי יוסי בר יהודה											
מימרא	האמר שיר של שואבה נמי דוחה											
מימרא	אלא לאו - רבנן, ותיובתא דרב יוסף בתרת? תיובתא.											
מימרא	מאי טעמא דמאן דאמר עיקר שירה בכלי											
מימרא	דכתיב (דברי הימים ב כט) ויאמר חזקיהו להעלות העולה להמזבח ובעת החל העולה החל שיר ה' והחצוצרות ועל ידי כלי דוד מלך ישראל.											
מימרא	מאי טעמא דמאן דאמר עיקר שירה בפה											

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

סוכה-החליל	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
דכתיב (דברי הימים ב, ה) ויהי כאחד למחצצרים ולמשררים להשמיע קול אחד.												◊	נא
ואידך נמי, הא כתיב ויאמר חזקיהו												?	נא
הכי קאמר: החל שיר ה' - בפה, על ידי כלי דוד מלך ישראל - לבסומי קלא.												!	נא
ואידך נמי, הא כתיב, ויהי כאחד למחצצרים ולמשררים												?	נא
הכי קאמר: משוררים דומיא דמחצצרים, מה מחצצרים בכלי - אף משוררים בכלי.												!	נא
מי שלא ראה שמחת בית השואבה לא ראה שמחה מימיו.												■	נא
במוצאי יום טוב הראשון של חג ירדו לעזרת נשים ומתקנין שם תיקון גדול.												■	נא
מנורות של זהב היו שם, וארבעה ספלים של זהב בראשיהם, וארבעה סולמות לכל אחד ואחד, וארבעה ילדים מפירחי כהונה, ובידיהם כדים של מאה ועשרים לוג שהן מטילין לכל ספל וספל.												■	נא
מבלאי מכנסי כהנים ומהמיניהן, מהן היו מפקיעין, ובהן היו מדליקין.												◊	נא
ולא היה חצר בירושלים שאינה מאירה מאור בית השואבה.												◊	נא
חסידיים ואנשי מעשה היו מרקדין בפניהם באבוקות של אור שבידיהן, ואומרים לפניהם דברי שירות ותושבחות, והלויים בכנורות ובנבלים ובמצלותים ובחצוצרות ובכל שיר בלא מספר, על חמש עשרה מעלות היורדות מעזרת ישראל לעזרת נשים כנגד חמש עשרה שיר המעלות שבתהלים, שעליהן לויים עומדין בכלי שיר ואומרים שירה.												■	נא
ועמדו שני כהנים בשער העליון שיורד מעזרת ישראל לעזרת נשים, ושני חצוצרות בידיהן. קרא הגבר, תקעו והריעו ותקעו. הגיעו למעלה עשירית, תקעו והריעו ותקעו. הגיעו לעזרה תקעו והריעו ותקעו. היו תוקעין והולכין עד שמגיעין לשער היוצא ממזרח.												■	נא
הגיעו לשער היוצא ממזרח, הפכו פניהן ממזרח למערב ואמרו: אבותינו שהיו במקום הזה אחוריהם אל ההיכל ופניהם קדמה, ומשתחוים קדמה לשמש, ואנו ליה עינינו.	[ת"ק]											◆	נא
היו שונין ואומרין אנו ליה וליה עינינו.	רבי יהודה:											◆	נא
מי שלא ראה שמחת בית השואבה לא ראה שמחה מימיו.	תנו רבנן:											◊	נא
מי שלא ראה ירושלים בתפארתה לא ראה כרך נחמד מעולם.												◊	נא
מי שלא ראה בית המקדש בבנינו לא ראה בנין מפואר מעולם												◊	נא
מאי היא?												^	נא
זה בנין הורדוס.	אבוי ואיתימא רב חסדא:											!	נא
במאי בניה?												^	נא
באבני שישא ומרמרא.	רבה:											!	נא
באבני שישא כוחלא ומרמרא. אפיק שפה ועייל שפה, כי היכי דלקבל סידא.	איכא דאמרי:											!	נא
סבר למשעיין בדהבא, אמרו ליה רבנן: שבקיה, דהכי שפיר טפי, דמיתחוי כאדוותא דימא.												○	נא
מי שלא ראה דיופלוסטון של אלכסנדריא של מצרים לא ראה בכבודן של ישראל.	תניא, רבי יהודה:											■	נא
כמין בסילקי גדולה היתה, סטיו לפנים מסטיו, פעמים שהיו שם ששים רבוא כיוצאי מצרים ואמרי לה כפלים כיוצאי מצרים, והיו בה שבעים ואחת קתדראות של זהב כנגד שבעים ואחד של סנהדרי גדולה, כל אחת ואחת אינה פחותה מעשרים ואחד רבוא ככרי זהב. ובימה של עץ באמצעיתה, וחזן הכנסת עומד עליה והסודרין בידו. וכיון שהגיע לענות אמן - הלה מניף בסודר, וכל העם עונין אמן.	אמרו:											■	נא
ולא היו יושבין מעורבין, אלא זהבין בפני עצמן, וכספין בפני עצמן, ונפחין בפני עצמן, וטרסיים בפני עצמן, וגרדיים בפני עצמן. וכשעני נכנס שם היה מכיר בעלי אומנתו ונפנה לשם, ומשם פרנסתו ופרנסת אנשי ביתו.												■	נא
וכולהו קטלינהו אלכסנדרוס מוקדן.	אביי:											■	נא
מאי טעמא איענשו?												^	נא

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

סוכה-החליל	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
משום דעברי אהאי קרא (דברים יז) לא תוסיפון לשוב בדרך הזה עוד, ואינהו הדור אתו.												◊
כי אתא, אשכחינהו דהוו קרו בסיפרא (דברים כח) 'ישא ה' עליך גוי מרחוק. אמר: מכדי, ההוא גברא בעי למיתי ספינתא בעשרה יומי, דליה זיקא ואתי ספינתא בחמשא יומי, נפל עלייהו וקטלינהו.												◊
במוצאי יום טוב כו'.												◊
מאי תיקון גדול?												◊
כאותה ששנינו, חלקה היתה בראשונה והקיפיה גוזזטרא, והתקינו שיהו נשים יושבות מלמעלה ואנשים מלמטה.	רבי אלעזר:											◊
בראשונה היו נשים מבפנים ואנשים מבחוץ, והיו באים לידי קלות ראש, התקינו שיהו נשים יושבות מבחוץ ואנשים מבפנים. ועדיין היו באין לידי קלות ראש. התקינו שיהו נשים יושבות מלמעלה ואנשים מלמטה.	תנו רבנן:											◊
היכי עביד הכי? והכתיב (דברי הימים א כח) הכל בכתב מיד ה' עלי השכיל												◊
קרא אשכחו ודרוש, (זכריה יב) וספדה הארץ משפחות משפחות לבד משפחת בית דוד לבד ונשיהם לבד.	רב:											◊
והלא דברים קל וחומר. ומה לעתיד לבא - שעוסקין בהספד ואין יצר הרע שולט בהם - אמרה תורה אנשים לבד ונשים לבד, עכשיו שעוסקין בשמחה ויצר הרע שולט בהם - על אחת כמה וכמה.	אמרו:											◊
הא הספידא מאי עבידתיה?												◊
פליגי בה רבי דוסא ורבנן.												◊
על משיח בן יוסף שנהרג	חד אמר: [רבי דוסא/רבנן]											◊
על יצר הרע שנהרג.	וחד אמר: [רבי דוסא/רבנן]											◊
בשלמא למאן דאמר על משיח בן יוסף שנהרג - היינו דכתיב (זכריה יב) והביטו אלי את אשר דקרו וספדו עליו כמספד על היחיד. אלא למאן דאמר על יצר הרע שנהרג - האי הספידא בעי למעבד? שמחה בעי למעבד אמאי בכזו?												◊
לעתיד לבא מביאו הקדוש ברוך הוא ליצר הרע ושחטו בפני הצדיקים ובפני הרשעים. צדיקים נדמה להם כהר גבוה, ורשעים נדמה להם כחוט השערה. הללו בוכין, והללו בוכין. צדיקין בוכין ואומרים: היאך יכולנו לכבוש הר גבוה כזה ורשעים בוכין ואומרים: היאך לא יכולנו לכבוש את חוט השערה הזה ואף הקדוש ברוך הוא תמה עמם, שנאמר (זכריה ח) כה אמר ה' צבאות כי יפלא בעיני שארית העם הזה בימים ההם גם בעיני יפלא.	כדדרש רבי יהודה:											◊
יצר הרע, בתחילה דומה לחוט של בוכיא, ולבסוף דומה כעבותות העגלה, שנאמר (ישעיהו ה) הוי מושכי העון בחבלי השוא וכעבות העגלה חטאה.	רבי אסי:											◊
משיח בן דוד שעתיד להגלות במהרה בימינו, אומר לו הקדוש ברוך הוא: שאל ממני דבר ואתן לך, שנאמר (תהלים ב) אספרה אל חוק וגו' אני היום ילדתיך שאל ממני ואתנה גוים נחלתך. וכיון שראה משיח בן יוסף שנהרג, אומר לפניו: רבונו של עולם, איני מבקש ממך אלא חיים. אומר לו: חיים, עד שלא אמרת - כבר התנבא עליך דוד אביך שנאמר (תהלים כא) חיים שאל ממך נתתה לו וגו'.	תנו רבנן:											◊
שבעה שמות יש לו ליצר הרע:	דרש רבי עזירא, ואיתימא רבי יהושע בן לוי:											◊
הקדוש ברוך הוא קראו רע, שנאמר (בראשית ח) כי יצר לב האדם רע מנעוריו.												◊
משה קראו ערל, שנאמר (דברים י) ומלתם את ערלת לבבכם.												◊
דוד קראו טמא שנאמר (תהלים נא) לב טהור ברא לי אלהים - מכלל דאיכא טמא.												◊
שלמה קראו שונא, שנאמר (משלי כה) אם רעב שנאך האכילהו לחם ואם צמא השקהו מים כי גחלים אתה חותה על ראשו וה' ישלם לך, אל תקרי ישלם לך אלא ישלימנו לך.												◊
ישעיה קראו מכשול, שנאמר (ישעיהו נז) סולו סולו פנו דרך הרימו מכשול מדרך עמי.												◊
יחזקאל קראו אבן, שנאמר (יחזקאל לו) והסרת את לב האבן מבשרכם ונתתי לכם לב בשר.												◊
יואל קראו צפוני, שנאמר (יואל ב) ואת הצפוני ארחיק מעליכם.												◊

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-! תירוץ- proof-ראיה-</p>
--	---

מקרא-key:	סוכה-החליל	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
	מימרא	תנו רבנן:											
	מימרא	כי הגדיל לעשות - אמר אביי: ובתלמידי חכמים יותר מכולם.											
	מימרא	כי הא, דאביי שמעיה לההוא גברא דקאמר לההיא אתתא: נקדים וניזיל באורחא. אמר: איזיל אפרשינהו מאיסורא. אזל בתרייהו תלתא פרסי באגמא. כי הוו פרשי מהדדי שמעינהו דקא אמרי: אורחין רחיקא וצוותין בסימא. אמר אביי: אי מאן דסני לי הוה - לא הוה מצי לאוקומיה נפשיה. אזל, תלא נפשיה בעיבורא דדשא, ומצטער.											
	מימרא	אתא הוה סבא, תנא ליה:											
	מימרא	רבי יצחק:											
	מימרא	רבי שמעון בן לקיש:											
	מימרא	תנא דבי רבי ישמעאל:											
	מימרא	רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יוחנן:											
	מימרא	רב הונא רמי:											
	מימרא	רבא:											
	מימרא	רבי יוחנן:											
	מימרא	רב חנא בר אחא, אמרי בי רב:											
	מימרא	גלות - דכתיב (ישעיהו נב) ועתה מה לי פה נאם ה' כי לקח עמי חנם וגו'.											
	מימרא	כשדים - דכתיב (ישעיהו כג) הן ארץ כשדים זה העם לא היה.											
	מימרא	ישמעאלים - דכתיב (איוב יב) ישליו אהלים לשודדים ובטוחות למרגיזי אל לאשר הביא אלוה בידו.											
	מימרא	יצר הרע - דכתיב (מיכה ד) ואשר הרעתי.											
	מימרא	אלמלא שלש מקראות הללו נתמוטטו רגליהם של שונאיהן של ישראל, חד - דכתיב (מיכה ד) ואשר הרעתי, וחד - דכתיב (ירמיהו יח) הנה כחומר ביד היוצר כן אתם וגו'. ואידך - (יחזקאל לו) והסרתי את לב האבן מברסכם ונתתי לכם לב בשר.											
	מימרא	אף מהאי נמי (יחזקאל לו) ואת רוחי אתן בקרבכם וגו'.											
	מימרא	(זכריה ב) ויראני ה' ארבעה חרשים.											
	מימרא	מאן נינהו ארבעה חרשים?											
	מימרא	רב חנא בר ביזנא אמר רבי שמעון חסידא:											
	מימרא	מתיר רב ששת:											
	מימרא	אמר ליה: [רב חנא בר ביזנא]											
	מימרא	אמר ליה: [רב ששת]											
	מימרא	בהדי חנא באגדתא למה לי.											
	מימרא	(מיכה ה) והיה זה שלום אשרו כי יבוא בארצנו וכי ידרוך בארמנותינו והקמונו עליו שבעה רועים ושמה נסיכי אדם.											
	מימרא	מאן נינהו שבעה רועים?											

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

סוכה-החליל	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כ
דויד באמצע, אדם שת ומתושלה מימינו, אברהם יעקב ומשה בשמאלו.													נב: ◊ !
ומאן ניהו שמנה נסיכי אדם?													נב: ◊ ^
ישי, ושאוול, ושמואל, עמוס, וצפניה, צדקיה, ומשיח, ואליהו.													נב: ◊ !
ארבעה סולמות כו'.													נב: < ◊
גובהה של מנורה חמשים אמה - וארבעה ילדים של פרחי כהונה ובידיהם כדי שמן של מאה ועשרים לוג.	תנא:												נב: ◊ ■
מאה ועשרים לוג כולהו, או דלמא לכל חד וחד?	איבעיא להו:												נב: ◊ ^
ובידיהם כדי שמן של שלשים שלשים לוג, שהם כולם מאה ועשרים לוג.	תא שמע:												נב: ◊ ! ■
והן משובחין היו יותר מבנה של מרתא בת בייתוס.	תנא:												נב: ◊ ■
אמרו על בנה של מרתא בת בייתוס שהיה נוטל שתי ירכות של שור הגדול, שלקות באלף זוז, ומהלך עקב בצד גודל. ולא הניחוהו אחיו הכהנים לעשות כן משום (משלי יד) ברב עם הדרת מלך.													נב: ◊ O
מאי משובחים?													נב: ◊ ^
אילימא משום יקרא													נב: ◊ !
הני יקרי טפי													נב: ◊ ?
אלא, התם כבש ומרובע ולא זקיף, הכא סולמות, וזקיף טובא.													נב: ◊ !
ולא היה חצר בירושלים.													נב: < ◊ ■
אשה היתה בוררת חטים לאור של בית השואבה.	תנא:												נב: ◊ ■
חסידים ואנשי מעשה כו'.													נב: < ◊ ■
יש מהן אומרים אשרי ילדותנו שלא ביישה את זקנותנו - אלו חסידים ואנשי מעשה, ויש מהן אומרים אשרי זקנותנו שכפרה את ילדותנו - אלו בעלי תשובה. אלו ואלו אומרים אשרי מי שלא חטא, ומי שחטא ישוב וימחול לו.	תנו רבנן:												נב: ◊ ■
אמרו עליו על הלל הזקן כשהיה שמה בשמחת בית השואבה אמר כן: אם אני כאן - הכל כאן, ואם איני כאן - מי כאן.	תניא:												נב: ◊ ■
למקום שאני אוהב שם רגלי מוליכות אותי, אם תבא אל ביתי - אני אבא אל ביתך, אם אתה לא תבא אל ביתי - אני לא אבא אל ביתך, שנאמר (שמות, כ, כד) בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבא אליך וברכתך.	הוא היה אומר כן: [הלל]												נב: ◊ ■
אף הוא ראה גלגולת אחת שצפה על פני המים, אמר לה: על דאטפת אטפון, ומטיפיך יטופון.	[הלל]												נב: ◊ ■
רגלוהי דבר איניש אינון ערבין ביה, לאתר דמיתבעי תמן מובילין יתיה.	רבי יוחנן:												נב: ◊ ■
הנהו תרתי כושאי דהוו קיימי קמי שלמה, (מלכים א, ד, ג), אליהרף ואחיה בני ישיא, סופרים דשלמה הוו. יומא חד חזייה למלאך המות דהוה קא עציב. אמר ליה: אמאי עציבת? - אמר ליה: דקא בעו מינאי הני תרתי כושאי דיתבי הכא. מסרינהו לשעירים שדרינהו למחוזא דלוז. כי מטו למחוזא דלוז שכיבו. למחר חזיא מלאך המות דהוה קבדה, אמר ליה: אמאי בדיחת? - אמר ליה: באתר דבעו מינאי תמן שדרינהו. מיד פתח שלמה ואמר: רגלוהי דבר איניש אינון ערבין ביה, לאתר דמיתבעי תמן מובילין יתיה.													נב: ◊ O
אמרו עליו על רבן שמעון בן גמליאל כשהיה שמה שמחת בית השואבה היה נוטל שמנה אבוקות של אור, וזורק אחת ונוטל אחת ואין נוגעות זו בזו. וכשהוא משתחוה נועץ שני גודליו בארץ ושוחה, ונושק את הרצפה וזוקף, ואין כל בריה יכולה לעשות כן. וזו היא קידה.	תניא:												נב: ◊ ■
לוי אחוי קידה קמיה דרבי, ואיטלע.	[לוי]												נב: ◊ O
והא גרמא ליה?													נב: ◊ ?
לעולם אל יטיח אדם דברים כלפי מעלה, שהרי אדם גדול הטיח דברים כלפי מעלה ואיטלע, ומנו - לוי	והאמר רבי אלעזר:												נב: ◊ ? ■
הא והא גרמא ליה.													נב: ◊ !
לוי הוה מטייל קמיה דרבי בתמני סכיני.													נב: ◊ O

<p>disputants-חולקים</p> <p>◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה - central point for summary and review</p> <p>< מובאה של פסיקה קודמת - insertion of an earlier segment</p> <p>מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>מימרא-statement</p> <p>⚡ קשיא-challenge</p> <p>^ שאלה-question</p> <p>! תירוץ-answer</p> <p>■ ראיה-proof</p>
---	--

סוכה-החליל	מירא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כא
שמואל קמיה שבור מלכא בתמניא מזגי חמרא.														ג. ☐
אבוי קמיה דרבה בתמניא ביעי, ואמרי לה בארבעה ביעי.														ג. ☐
כשהיינו שמחים שמחת בית השואבה לא ראינו שינה בעינינו. כיצד? שעה ראשונה - תמיד של שחר, משם - לתפלה, משם - לקרבן מוסף, משם - לתפלת המוספין, משם - לבית המדרש, משם - לאכילה ושתייה, משם - לתפלת המנחה, משם לתמיד של בין הערבים, מכאן ואילך - לשמחת בית השואבה.		תניא, אמר רבי יהושע בן חנניה:												ג. ☐
איני?														ג. ☐
שבועה שלא אישן שלשה ימים - מלקין אותו וישן לאלתר		והאמר רבי יוחנן:												ג. ☐
אלא הכי קאמר: לא טעמנו טעם שינה, דהוו מנמנמי אכתפא דהדדי.														ג. ☐
חמש עשרה מעלות.														ג. < ☐
שמיע לך הני חמש עשרה מעלות כנגד מי אמרם דוד?		רב חסדא ליהווא מדרבנן דהווי קמסדר אגדתא קמיה:												ג. ☐
בשעה שכרה דוד שיתין, קפא תהומא ובעי למשטפא עלמא, אמר דוד חמש עשרה מעלות והורידן.		אמר ליה, הכי אמר רבי יוחנן:												ג. ☐
אי הכי, חמש עשרה מעלות? יורדות מיבעי ליה														ג. ☐
הואיל ואדרכתן, הכי אתמר:		אמר ליה:												ג. ☐
בשעה שכרה דוד שיתין קפא תהומא ובעא למשטפא עלמא, אמר דוד: מי איכא דידע אי שרי למכתב שם אחספא ונשדיה בתהומא ומנח? ליכא דקאמר ליה מידי. אמר דוד: כל דידע למימר ואינו אומר - יחנק בגרונו.		[אתמר]												ג. ☐
נשא אחיתופל קל וחומר בעצמו: ומה לעשות שלום בין איש לאשתו, אמרה תורה: שמי שנכתב בקדושה ימחה על המים, לעשות שלום לכל העולם כולו - על אחת כמה וכמה.		[אחיתופל]												ג. ☐
שרי.		אמר ליה: [אחיתופל]												ג. ☐
כתב שם אחספא, ושדי לתהומא, ונחית תהומא שיתר אלפי גרמידי. כי חזי דנחית טובא, אמר: כמה דמידלי טפי מירטב עלמא. אמר חמש עשרה מעלות ואסקיה חמיסר אלפי גרמידי, ואוקמיה באלפי גרמידי.														ג. ☐
שמע מינה, סומכא דארעא אלפי גרמידי.		עולא:												ג. ☐
והא חזינן דכרינן פורתא ונפקי מיא														ג. ☐
ההוא מסולמא דפרת.		רב משרשיא:												ג. ☐
ועמדו כהנים בשער העליון שירד כו'.														ג. < ☐
למעלה עשירית דנחית חמשה וקאי אעשרה, או דלמא דנחית עשרה וקאי אחמשה?		בעי רבי ירמיה:												ג. ☐
תיקו.														ג. ☐
ממשמע שנאמר (יחזקאל ח) ופניהם קדמה איני יודע שאחוריהם אל היכל ה'? אלא מה תלמוד לומר אחוריהם אל היכל ה' - מלמד שהיו פורעין עצמן, ומתריזין כלפי מטה.		תנו רבנן:												ג. ☐
אנו ליה וליה עינינו כו'.														ג. < ☐
איני?														ג. ☐
כל האומר שמע שמע כאילו אמר מודים מודים		והאמר רבי זירא:												ג. ☐
המה משתחיים קדמה, ואנו ליה, ועינינו ליה מיחלות.		אלא הכי אמרי:												ג. ☐
אין פוחתין מעשרים ואחת תקיעות במקדש, ואין מוסיפין על ארבעים ושמונה.														ג. ☐
בכל יום היו שם עשרים ואחת תקיעות במקדש: שלש לפתיחת שערים, ותשע לתמיד של שחר, ותשע לתמיד של בין הערבים.														ג. ☐
ובמוסיפין היו מוסיפין עוד תשע.														ג. ☐

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
--	---

מקרא-key:	סוכה-החליל	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
	ובערב שבת היו מוסיפין שש: שלש להבטיל את העם ממלאכה, ושלש להבדיל בין קדש לחול.												
	ערב שבת שבתוך החג היו שם ארבעים ושמונה: שלש לפתיחת שערים, שלש לשער העליון, ושלש לשער התחתון, ושלש למילוי המים, ושלש על גבי מזבח, תשע לתמיד של שחר, ותשע לתמיד של בין הערבים, ותשע למוספין, שלש להבטיל את העם מן המלאכה, ושלש להבדיל בין קודש לחול.												
	מתניתין דלא כרבי יהודה.												
	הפוחת לא יפחות משבע, והמוסיף לא יוסיף על שש עשרה.	דתניא, רבי יהודה:											
	במאי קא מיפלגי?												
	תקיעה תרועה תקיעה אחת היא	רבי יהודה סבר:											
	תקיעה לחוד ותרועה לחוד.	ורבנן סברי:											
	מאי טעמא דרבי יהודה?												
	אמר קרא (במדבר י) ותקעתם תרועה אלמא תרועה ותקיעה אחת היא.	[רבי יהודה]											
	ורבנן												
	ההוא לפשוטה לפניו ולאחריה הוא דאתא.	[רבנן]											
	ורבנן מאי טעמיהו?												
	דכתיב (במדבר י) ובהקהיל את הקהל תתקעו ולא תריעו, ואי סלקא דעתך תקיעה תרועה אחת היא, אמר רחמנא פלגא דמצוה עביד ופלגא לא עביד?	[רבנן]											
	ורבי יהודה												
	ההוא לסימנא בעלמא הוא דאתא.	[רבי יהודה]											
	ורבנן												
	סימנא הוא, ורחמנא שויה מצוה.	[רבנן]											
	כמאן אזלא הא דאמר רב כהנא:												
	אין בין תקיעה לתרועה ולא כלום	[רב כהנא]											
	כמאן? - כרבי יהודה.												
	פשיטא												
	מהו דתימא אפילו כרבנן, ולאפוקי מדרבי יוחנן												
	שמע תשע תקיעות בתשע שעות ביום - יצא	דאמר: [רבי יוחנן]											
	קא משמע לן.												
	ואימא הכי נמי												
	אם כן, מאי ולא כלום?												
	ערב שבת שבתוך החג כו'.												
	ואילו למעלה עשירית - לא קתני.												
	מתניתין מני												
	רבי אליעזר בן יעקב היא.												
	שלש למעלה עשירית	דתניא: [ת"ק]											
	שלש על גבי המזבח.	רבי אליעזר בן יעקב:											
	האומר למעלה עשירית - אינו אומר על גבי המזבח, והאומר על גבי המזבח - אינו אומר למעלה עשירית.												

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

סוכה-החליל	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מאי טעמא דרבי אליעזר בן יעקב?												גד
כיון דתקע לפתיחת שערים, למעלה עשירית למה לי דתקע? האי לאו שער הוא. הלכך, על גבי המזבח עדיף.	[רבי אליעזר בן יעקב]											גד
כיון דתקע למילוי המים, על גבי המזבח למה לי? הלכך, למעלה העשירית עדיף.	ורבנן סברי:											גד
(במדבר י') ובני אהרן הכהנים יתקעו בהצצרות שאין תלמוד לומר יתקעו, שכבר נאמר (במדבר י') ותקעתם בהצצרות על עלתיכם ועל זבחי שלמיכם ומה תלמוד לומר יתקעו? - הכל לפי המוספין תוקעין.	כי אתא רבי אחא בר חנינא מדרומא, אייתי מתניתא בידיה: הוא תני לה והוא אמר לה: [רבי אחא בר חנינא]											גד
לומר שתוקעין על כל מוסף ומוסף.												גד
ערב שבת שבתוך החג היו שם ארבעים ושמונה.	תנן:											גד
ואם איתא, ליתני: שבת שבתוך החג, משכחת לה חמשין וחך												גד
לפי שאין תוקעין לפתיחת שערים בשבת.	רבי זירא:											גד
מאן הא דלא חש לקימחא? - חדא: דבכל יום תנן. ועוד: אי נמי כהדדי נינהו, ליתני: שבת שבתוך החג היו שם ארבעים ושמונה, דשמעת מינה תרתי: שמעת מינה דרבי אליעזר בן יעקב, ושמעת מינה דרבי אחא בר חנינא.	רבא:											גד
לפי שאין תוקעין למילוי מים בשבת, דבצרי טובא.	אלא אמר רבא:											גד
וליתני נמי: ראש השנה שחל להיות בשבת, דהא איכא תלתא מוספין: מוסף דראש השנה, מוסף דראש חודש, מוסף דשבת.												גד
ערב שבת שבתוך החג איצטריך ליה, לאשמעינן כדרבי אליעזר בן יעקב.												גד
אטו מי קאמר ליתני הא ולא ליתני הא? ליתני הא וליתני הא												גד
תנא ושייר.												גד
מאי שייר דהאי שייר?												גד
שייר ערב הפסח.												גד
אי משום ערב הפסח - לאו שירא הוא, דהא מני - רבי יהודה היא												גד:
מימיהם של כת שלישית לא הגיעה לומר (תהלים קטז) אהבתי כי ישמע ה' מפני שהיו עמה מועטין.	דאמר: [רבי יהודה]											גד
והא אמרת רישא דלא כרבי יהודה												גד
ודלמא האי תנא סבר לה כוותיה בחדא, ופליג עליה בחדא.												גד
אלא: מאי שייר דהאי שייר?												גד
שייר ערב הפסח שחל להיות בערב שבת, אפיק שית ועייל שית.												גד
ואין מוספין על ארבעים ושמונה.												גד
ולא, והא איכא ערב הפסח שחל להיות בשבת, דאי לרבי יהודה - חמשין וחדא, אי לרבנן - חמשין ושבע												גד
כי קתני - מידי דאיתיה בכל שנה, ערב הפסח שחל להיות בשבת, דליתיה בכל שנה ושנה - לא קתני.												גד
אטו ערב שבת שבתוך החג מי איתיה בכל שנה? זימנין דלא משכחת ליה, והיכי דמי - כגון שחל יום טוב ראשון בערב שבת.												גד
כי מקלעינן יום טוב ראשון בערב שבת, מדחי דחינן ליה												גד
מאי טעמא												גד
כיון דאיקלע יום טוב הראשון של חג להיות בערב שבת, יום הכיפורים אימת הוי? - בחד בשבת, הלכך דחינן ליה.												גד
ומי דחינן ליה?												גד

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	---

מקרא-key:	סוכה-החליל	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
	מימרא	חלבי שבת קריבין ביום הכיפורים	והא תנן:	⚡									
		הא דתניא: יום הכיפורים שחל להיות ערב שבת לא היו תוקעין, ובמוצאי שבת לא היו מבדילין - דברי הכל היא.	ואמר רבי זורא: כי הויגן בי רב בבבל, הוה אמרי:	⚡									
		רבי עקיבא היא	כי סליקית להתם, אשכחתי לרבי יהודה בריה דרבי שמעון בן פזי דיתיב וקאמר:	⚡									
		לא קשיא, הא - רבנן, הא - אחרים היא.		!									
		אין בין עצרת לעצרת, ואין בין ראש השנה לראש השנה אלא ארבעה ימים בלבד, ואם היתה שנה מעוברת - חמשה.	דתניא, אחרים אומרים:	!	■								
		ראש חדש שחל להיות בשבת - שיר של ראש חדש דוחה שיר של שבת.	מיתיבי:					⚡					
		ואי איתא - לימא דשבת ולימא דראש חדש						⚡					
		מאי דוחה - דוחה לקדם.	רב ספרא:					!					
		ואמאי? תדיר ושאינו תדיר - תדיר קודם						⚡					
		לידע שהוקבע ראש חדש בזמנו.	רבי יוחנן:					!					
		והאי היכירא עבדינן? הא היכירא אחריתא עבדינן						⚡					
		חלבי תמיד של שחר ניתנין מחצי כבש ולמטה במזרח, ושל מוספין ניתנין מחצי כבש ולמטה במערב, ושל ראש חדש ניתנין תחת כרכוב המזבח ולמטה.	דתנן:					⚡					
		לידע שהוקבע ראש חדש בזמנו.	ואמר רבי יוחנן:					⚡					
		תרי היכירא עבדינן, דחזי האי - חזי, וחזי בהאי - חזי.						!					